

Борилъ отъ него! Така е, Бога ми! Да бѣше живъ царь Иваница нѣмаше да доживѣемъ такива дни! Ама доще день да видимъ и Асѣновия синъ въ Търновградъ! Тогава, ако съмъ жива пакъ ще приказваме!

Всички изтърпнаха. Изгледаха побледнѣли Калояновата дъщеря. Стражитѣ отблѣснаха старата съ низко сведени сулици.

— Не се приближавай къмъ тази жена, свѣтла госпожо. Въ дома имъ е открита проказа и тѣ не искатъ да го напуснатъ. Затова тя сега се мъчи съ клевети да спаси имота си.

— Къде да отидемъ? Кой ще ни даде къшей хлѣбъ? — изписка старата и почна да се дърпа назадъ предъ островърхитѣ сулици.

— Азъ ще провѣря това нѣщо — каза Мария и понечи да трѣгне къмъ сгушената подъ скалитѣ кѣщица. Стражитѣ препрѣчиха пътя ѝ.

— Царкиньо!

— Оставете ме — каза спокойно девойката. — Докато не докосна съ рѣка болния, не прихваща. А пъкъ освенъ това азъ не вѣрвамъ, че тукъ има болестъ. — И тя продължи пътя си. — Трѣбва да провѣримъ това нѣщо.

Стражитѣ отново препрѣчиха стѣпкитѣ ѝ.

Откъмъ моста затрополѣха конски копита. Приближаваше дружина стрелци. Като видѣха събраната тѣпла, тѣ се отбиха отъ пътя и се отправиха къмъ людетѣ.

— Хей, добри хора, какво има? — извика протостраторъ Радулъ. Ала като зърна между тѣхъ дъщерята на Калояна изтърпна, сви вежди, скочи отъ коня си и се затече. Поклони се дълбоко. Следъ това пакъ се обърна къмъ тѣлната:

— Какво става тукъ? — попита тревожно и отправи тъменъ взоръ къмъ младата девойка.

Като го зърна, Мария леко почервенѣ. Разправи му съ нѣколко думи.

Радулъ разбра. Махна съ рѣце

— Всички да се дръпнатъ назадъ! Доведете тука болния. Донесете ми чесънъ. Бърже!